

DOSSIER PAUL

Voor Annick en Lucas
Voor de Karen Decoster in elk van ons

VOORWOORD

Het moet zowat de meestgestelde vraag zijn die ons bereikte via sociale media en in gesprekken met ons publiek na een liveshow: ‘Wanneer komt er een nieuw boek?’ Die vraag kwam dan meestal al anderhalve seconde nadat het vorige boek van de persen was gerold, waardoor we zonder schuldgevoel konden antwoorden: ‘Nu al? Zottekes!’ of ‘Voorlopig geen plannen!’

Ook bij ons begon het te knagen, alleen – wat te schrijven? We hebben fantastische avonturen beleefd bij het maken van onze eerste twee boeken, interessante mensen ontmoet en ongelooflijk veel bijgeleerd, maar we hadden alle twee zin om iets nieuws te proberen. Tijdens een bemoedigend gesprek met onze uitgever werd een eerste zaadje geplant voor wat is uitgegroeid tot deze interactieve whodunit: *Dossier Paul*.

In de lente van 2024 fantaseerden we er met z’n tweeën op los. We boetseerden personages, sterkten ze aan met eigen ervaringen en stiekeme anekdotes, lazen elkaars ideeën en herkenden enthousiast karaktertrekken van verre kennissen en dichte vrienden. We gingen op uitstap naar de plek waar ons verhaal zich afspeelt, Doel, waar we een woning kozen voor Karen, een winkelpand voor Maria en een plaats delict voor Paul.

In de maanden die volgden, werden we zelf een onderdeel van *Dossier Paul*. Wanneer we een film keken, een gerecht proefden of een gesprek tussen vreemden opvingen, dwaalden onze gedachten af naar ons verhaal. Ondertussen kunnen we iets zien, horen of meemaken, naar elkaar kijken en denken: typisch Dora, of: dat is echt iets voor Eddy.

En dan moeten we schoorvoetend toegeven dat het schrijven van dit boek opnieuw veel van ons gevraagd heeft, iets waarvoor we onze dichte omgeving oneindig dankbaar zijn dat ze het opnieuw oogluikend hebben toegelaten.

Dank aan uitgeverij Borgerhoff & Lamberigts voor het vertrouwen, aan onze redacteur Julie voor dat zaadje (en de spring rolls).

Dank aan de WCH-familie, om ons vakkundig en met veel liefde te ondersteunen en naar een hoger niveau te tillen.

Dank aan Saskia Martens, ons klankbord, onze medepuzzelaar, de beste cheerleader.

Dank aan onze familie en vrienden om altijd eerst enthousiast te zijn, en dan pas bezorgd. Bedankt voor jullie anekdotes uit de jaren 80, we hebben ze schaamteloos neergepend alsof we ze zelf hebben beleefd.

Bijzondere dank aan Annick en Lucas, Sabine en Erwin, Ann en Yvan, Sander en Thomas.

Tot slot de grootste dank aan onze lezers en luisteraars: alles wat we bereiken, kan alleen maar dankzij jullie onvoorwaardelijke steun.

Laura en Silke

INHOUD

VOORWOORD 7

INLEIDING 15

1984

ARTIKEL UIT *HET ALGEMEEN OCHTENDBLAD* 18

1985

'OH, EEN MEISJE!' 23

'IS DAT WEL LEGAAL?' 34

'SUCCES ERMEE!' 38

'IK BEN WEL DE MOEDER VAN HET SLACHTOFFER!' 48

'EN DAT MOET PER SE TIJDENS JE STAGE?' 58

'SORRY VOOR AL MIJN MISANTROPIE' 68

'IK WIL GEEN POTTENKIJKERS' 74

'TOT UW ORDERS, KAPITEIN'	84
DE ZAAK-BRANT	92
'HEB IK MISSCHIEN EEN PAPEGAAI OP MIJN SCHOUDE ZITTEN?'	104
'EVEN DETOXEN NA DE TRIP'	116
'ACADEMISCH KWARTIERTJE GENOMEN?'	122
'DE LEGENDARISCHE WORTELSHOTEL VAN DORA'	134
'HET ECHT ANTWAARPS TEATER WAS ER NIETS TEGEN'	140
'WIJ ZIJN GEEN PAPAZZI'	150
'ZEG MAAR PROCESSIE VAN ECHTERNACH'	160

1986

ARTIKEL UIT <i>HET ALGEMEEN OCHTENDBLAD</i>	170
---	-----

INLEIDING

Beste lezer

Zit je lekker? Theetje bij de hand? Spannend hé, zo'n interactieve whodunit. Je vraagt je vast af wat je de komende pagina's te wachten staat.

In *Dossier Paul* heeft Karen Decoster, speurder van dienst, jóúw hulp nodig om de moord op Paul Brant eindelijk op te lossen. Door het boek heen komt Karen namelijk voor bepaalde keuzes te staan, en het is aan jou om te beslissen welke kant Karens onderzoek verder op gaat. Een klassieke thriller is *Dossier Paul* dus allerminst.

Nog een belangrijk element van deze interactieve whodunit is dat de hoofdstukken door elkaar geschud staan, wat betekent dat je het boek op een ongebruikelijke manier zal doorbladeren. Het is vast ook goed om te weten dat je niet alle hoofdstukken zal kunnen lezen, maar je kunt het boek wel verschillende keren lezen. Denk dus goed na over de keuzes die je maakt, want jouw keuzes bepalen of je (cruciale) informatie al dan niet te weten komt.

Wil je notities maken? Dat kan! In het midden van het boek vind je 'De zaak-Brant', het dossier van Karen. Er is plaats genoeg om al je theorieën neer te schrijven en Karens dossier aan te vullen. Of ben je al in een tunnelvisie terechtgekomen?

Succes!

1984

Het Algemeen Ochtendblad

WINDMOLEN- MOORD BLIJFT GROOT MYSTERIE

DOEL – In het gerechtelijke onderzoek naar de moord op Paul Brant (28) worden er momenteel geen nieuwe onderzoeksdaden gesteld bij gebrek aan aanknopingspunten. Dat laat het parket van Oost-Vlaanderen weten. ‘Een absolute schande,’ zegt de moeder van het slachtoffer, Maria Brant.

– Eddy Van Dendermonde

Het lichaam van Paul Brant werd op 5 april aangetroffen door een jong koppel dat hun hond die ochtend uitliet in Doel. In eerste instantie troffen ze zijn eenjarige dochtertje aan, dat in het gras nabij de Scheldemolen lag te huilen. ‘We hoorden al van een afstand een baby wenen, en uiteraard ga je er dan van uit dat er iemand bij is. Maar naarmate we dichter bij het gehuil kwamen, ontdekten we dat het kindje moederlijk alleen in het gras onder de Scheldemolen lag. Mijn man en ik ontfermden ons over haar en wilden net de

hulpdiensten bellen toen we een lichaam tegen de onderste wijk van de windmolen zagen hangen,’ vertelde Aicha Chouaib de dag na de lugubere vondst in deze krant. ‘Ik had nooit verwacht dat zoiets hier in Doel zou kunnen gebeuren.’

Aicha en haar man Ihssane belden de politie, die rechercheur Danny Maes

“We hoorden al van een afstand een baby wenen, en uiteraard ga je er dan van uit dat er iemand bij is.”

onmiddellijk ter plaatse stuurde. ‘Zoiets had ik nog nooit meegemaakt,’ blikte Maes nu terug op die bewuste ochtend. ‘Ik kon mijn ogen niet geloven. Het leek wel een scène uit een film. Paul hing tegen die wijk zoals

Jezus aan het kruis. Armen wijd gespreid. Alleen zat er over zijn hoofd nog een plastic winkeltas. Een beeld dat ik nooit zal vergeten. Ik heb er nog steeds nachtmerries over.’

Geen vijanden

Er werd een moordonderzoek geopend. Uit de autopsie bleek dat Brant een schotwonde had in zijn dij en in zijn hoofd. Brant was volgens de wetsdokter op slag dood. Ondanks gericht zoekacties is het moordwapen tot op vandaag niet teruggevonden.

Speurders gingen uit van een afrekening, maar Brants moeder, Maria Brant, gelooft niet in die piste. ‘Wie zou mijn Paul zoiets willen aandoen? Mijn zoon was een brave gast die een heel normaal leven leidde.’ Het leven van Brant werd helemaal uitgeplozen door de speurders, maar er werd niets abnormaals aangetroffen. Brant leek geen vijanden te hebben.

Brant had sinds enkele jaren het naaiatelier van zijn moeder overgenomen in de winkelstraat in Doel en was getrouwd met L., een bio-ingenieur. Samen kregen ze dochtertje A. De politie kwam er tijdens het onderzoek achter dat het koppel al een tijdje gescheiden leefde, ondanks pogingen om hun huwelijk nieuw leven in te blazen. Brants vrouw werd nooit als verdachte aangeduid door de onderzoekers.

Incapabel

Het onderzoek naar de moord op Brant leverde niets op, en er werd beslist om het dossier in de koelkast te steken. Maria Brant is erg teleurgesteld. ‘We zijn amper twaalf weken na de feiten en nu word ik geacht mijn leven gewoon verder te leven? Mijn leven is helemaal kapotgemaakt door de dader, die geen dag in de cel heeft moeten zitten voor de moord op onze Paul. Noemen we dat tegenwoordig

rechtvaardigheid? Ik ben de laatste om met modder te gooien, maar wat leren onze agenten eigenlijk op de politieschool? Enkel hoe ze boetes moeten uitschrijven? Het is een absolute schande,’ fulmineert de vrouw.

Het zit ook de oudere broer van Brant, Willy, hoog dat het onderzoek is afgelopen met een sisser. ‘Niemand verdient het om op zo’n manier te sterven. Paul was zo’n goeie broer, zo’n geweldige papa voor A. Hoe moeten we haar ooit uitleggen wat er met haar papa is gebeurd? Dat is een onmogelijke taak. Het is ontzettend pijnlijk dat we haar ook zullen moeten vertellen dat de dader of daders nooit gepakt zijn. Komt dat door onkunde? Ik weet het niet, maar dat het onderzoek nu al wordt afgesloten, is een klap in ons gezicht,’ zucht Willy Brant.

De familie bekijkt samen met een advocaat of er nog stappen ondernomen kunnen worden. Het parket wenste verder geen commentaar te geven. Ook rechercheur Danny Maes wilde over het onderzoek zelf niets kwijt.

WINDMOLENMOORD EN BRAND GERELATEERD?

Een opvallende twist in de zaak van Paul Brant: enkele weken na zijn dood, op 20 april, brandde de plaats delict gedeeltelijk af. Onderzoek wees uit dat de brand werd aangestoken, maar de daders zijn nooit gevat. Het is onduidelijk of de brand en de moord met elkaar verbonden zijn. De molen – die dateert uit 1834 – onderging nog een grondige renovatie in 1958. Wat er nu met de molen gaat gebeuren, is nog niet duidelijk. De molen is eenbeschermd monument.

1985

'OH, EEN MEISJE!'

4 maart 1985

'Poppemieke, het is al kwart voor zeven.' Dora's hoofd piept door de slaapkamerdeur van Karen.

'Is ze wakker?' Het hoofd van Anton verschijnt nu ook in de deurspleet.

Zelfs vanop afstand en in het donker merkt Karen hoe zenuwachtig haar ouders zijn. 'Het is zes uur achtendertig, moeder. Ik kom direct.'

Karen Decoster stapt monter uit haar smalle eenpersoonsbed. Wanneer ze rechtstaat, stoot ze haar hoofd tegen de schuine wand van haar oude slaapkamer. Het moet al jaren geleden zijn dat ze hier de nacht doorbracht en alles lijkt kleiner dan de laatste keer dat ze hier was. Nood breekt wet, denkt Karen. Als het van haar afhing, zou deze slaapkamer een afgesloten hoofdstuk geweest zijn. Dan zou ze niet worden aangestaard door Blondie op de muur terwijl ze in slaap probeerde te vallen. Dan zou Rebecca naast haar liggen. Dan zou die sprekende wekker, haar moeder, niet om de negentig seconden binnenstormen. Maar de glimlach op Karens gezicht verraadt haar onderdrukte enthousiasme.

Ze trekt de rolluiken op en opent haar kleine slaapkamerraam. Vanuit de twee koeltorens in de verte stijgt een dikke witte damp op. Op haar twaalfde schoof Karen zonder ouderlijke toestemming haar bureau voor dat slaapkamerraam. Ze had dat gezien in een Amerikaanse film en ze was er zeker van dat haar leven dan net zo spannend zou worden als dat van de hoofdrolspeelster. Er zouden steentjes tegen haar raam worden gegooid terwijl ze nietsvermoedend zat te studeren. Ze zou stiekem via de afvoerpijp ontsnappen en waanzinnige nachtelijke avonturen beleven. In realiteit heeft Karen dat bureau vooral gebruikt waarvoor het

diende: studeren. Altijd met datzelfde uitzicht – de kerncentrale van Doel. Weinig inspirerend, als je erover nadenkt. Een wonder dat ik hier ben weggeraakt, denkt Karen.

Ze grist de kleren die ze de avond voordien heeft klaargelegd van haar bureaustoel en loopt naar de badkamer. Toen ze vijf jaar geleden haar ouderlijke woning inruilde voor een kamer in Brussel, besloten haar ouders om de badkamer te vernieuwen. Ondertussen werd er al een hele tijd niets meer gezegd over een mogelijke ontruiming van hun dorp. Tegen de burens graptten ze dat ze door het vertrek van Karen elke maand geld op overschot hadden, maar het was voor iedereen duidelijk dat de twee vooral afleiding nodig hadden nu hun enige dochter het huis uit was. Dora en Anton lieten zich adviseren door de hippe verkoper (hun woorden) van de badkamerwinkel in Kemzeke en bijgevolg staat Karen deze ochtend haar tanden te poetsen in een bruin betegelde badkamer met tl-verlichting. Ze had haar eerlijke mening willen geven, maar toen ze zag hoe trots haar ouders waren dat ze voor het eerst iets ondernomen hadden zonder haar, complimenteerde ze hen vals enthousiast over het gekozen bloemenreliëf.

Zoals verwacht wordt Karen beneden begroet door een rijkelijk gevulde ontbijttafel. Anton staat onhandig met zijn rug tegen het keukentablet, Dora doet alsof ze druk in de weer is met het arrangeren van broodbeleg op een groot bord. Karen schenkt zichzelf een kop koffie in en opent de krant.

‘Kunnen jullie alle twee gewoon gaan zitten alsjeblieft?’

Dora is zichtbaar opgelucht dat de netelige situatie benoemd wordt. ‘Papa en ik zijn gewoon heel trots op jou, poppemieke, en wij zijn ook een beetje zenuwachtig in jouw plaats. Dat betekent niet dat jij zenuwachtig hoeft te zijn hé. Ben je zenuwachtig?’

‘Valt wel mee,’ glimlacht Karen.

‘Wat wil jij op jouw boterhammen?’ onderbreekt Anton. Hij was duidelijk niet klaar voor de openhartige biecht van zijn vrouw. ‘Salami. Heel lief dat jullie met mij inzitten.’

Een halfuur voor haar eigenlijke vertrektijd stapt Karen in haar felblauwe Volkswagen Polo. Met de hulp van Anton kocht ze de wagen tweedehands vlak nadat ze haar rijbewijs haalde. Karen had flink gespaard voor de grote aankoop, en haar ouders legden met plezier bij – die Polo was de toegangspoort naar hun dochter. Zonder wagen was de tocht van Karens kot in Brussel naar haar ouderlijke woonst in Doel op z’n minst een uitdaging te noemen.

De avond voordien had Karen samen met haar vader een wegbeschrijving uitgeschreven naar de Rijnkaai in Antwerpen, waar de redactie van *Het Algemeen Ochtendblad* gevestigd is. De nationale krant – in de volksmond ‘t *Blad* – is de grootste krant van Vlaanderen en stond boven aan Karens verlanglijst van mogelijke stageplaatsen tijdens haar studies Germaanse filologie. Ze ontving een positief antwoord op haar blijkbaar overtuigende motivatiebrief enkele maanden eerder, en kreeg zo groen licht om van maart tot eind mei mee te lopen op de nieuwsredactie. Toch is Karen op haar hoede: tot ze binnen achter een bureau zit te schrijven aan een minuscuul artikel over een fait divers, kan ze maar moeilijk geloven dat dit aan het gebeuren is.

‘Oh, een meisje!’

Wanneer Karen het statige herenhuis binnenstapt, wordt ze verwelkomd door de iets te eerlijke receptioniste Geertrui. ‘Ik had hier doorgekregen dat er een stagiair K. Decoster ging starten vandaag, ik dacht natuurlijk dat dat een Kristof of Koen ging zijn.’

Karen was graag begonnen aan haar go-tobetoog over de tweede feministische golf, maar de oprechte schaterlach van Geertrui werkt ontwapenend.